

Sygn. akt II CNP 37/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 grudnia 2016 r.,
skargi I. Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 27 marca 2014r., sygn. akt XV Ca (...) wydanego
w sprawie z powództwa W. S.
przeciwko I. Spółce Akcyjnej z siedzibą w K.
i S. Spółce Akcyjnej Oddziałowi w Polsce
z siedzibą w W. obecnie S. Spółka Akcyjna
z siedzibą w W.
o zapłatę,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarżąca I. S.A. w K. wniosła o stwierdzenie, na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c., niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 27 marca 2014 r., oddalającego jej apelację od wyroku Sądu Rejonowego w P., którym została zasądzona kwota 10.000 zł z tytułu naruszenia dóbr osobistych.

W skardze pozwana zarzuciła naruszenie prawa materialnego tj. art. 24 w zw. z 23 k.c., art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 1997 r. o ochronie danych osobowych (j.t. Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 926), art. 105 ust. 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2012 r., poz. 1376) i art. 363 § 2 w zw. z 481 § 1 k.c. i wskazała, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z tymi przepisami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna odpowiadać szczególnym wymogom określonym w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Są to wymagania konstrukcyjne skargi nie podlegające sanowaniu, ich zachowanie podlega badaniu przez Sąd Najwyższy, zaś brak któregokolwiek z elementów skutkuje jej odrzuceniem (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Powołany przez skarżącego, jako podstawa skargi, art. 424¹ § 2 k.p.c. uzależnia dopuszczalność skargi od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego przypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Z brzmienia art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. wynika, że w wypadku powołania tej podstawy skargi skarżący powinien wykazać istnienie wyjątkowego wypadku uzasadniającego jej wniesienie. Wymóg ten dotyczy zarówno kwalifikowanych przyczyn niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia jak i przyczyn, dla których strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych umożliwiających zaskarżenie orzeczenia. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przyczyny te muszą mieć charakter wyjątkowy w znaczeniu obiektywnym i wystąpić z powodów nadzwyczajnych, niezależnych od strony i niemożliwych do przewyciężenia

(postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., III CNP 4/06, OSNC 2006/6/113, z dnia 14 października 2010 r. I CNP 52/10, z dnia 16 maja 2008 r. I CNP 21/08, z dnia 11 maja 2012 r., I CNP 1/12, z dnia 12 lipca 2013 r., II CNP 74/12 - nie publ.).

Skarżąca w ogóle nie uzasadniła wskazanych wyżej przesłanek wniesienia skargi na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. tj. istnienia wyjątkowego przypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Uzasadnienie skargi w części dotyczącej wykazania przesłanek wniesienia skargi odnosi się do wskazanego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. *in principio* obowiązku wykazania, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, który skarżącego obciąża w razie wniesienia skargi na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. Wskazania przez skarżącą art. 424¹ § 2 k.p.c. jako przepisu stanowiącego o dopuszczalności skargi, nie można uznać za oczywistą omyłkę z tego względu, że zaskarżyła wyrok Sądu Okręgowego na tej podstawie jako wydany z naruszeniem podstawowych zasad porządku prawnego, a więc z odwołaniem się do określonej w nim przesłanki.

Brak spełnienia w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). O kosztach postępowania skargowego nie orzeczono, bo przytoczone argumenty nie odnoszą się do spełnienia przez skarżącą wymogów formalnych skargi.